

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.219/2024/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (eljáró ügyvéd: dr. Szellák Norbert) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság (1149 Budapest, Magyarórádi út 43.)
Az alperes képviselője:	dr. Kulcsár Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszony megszünésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (15. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.702.595/2022/14. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2000. január 1-jétől állt hivatásos szolgálati viszonyban az alperesnél; ezt megelőzően, 1989-től az alperes jogelődjénél dolgozott. A 2018. december 27-én kelt szám1 számú munkaköri leírása szerint az alperes Főosztályán főügyeletes (kiemelt főelőadó) beosztásban látta el szolgálati feladatait. E feladatkör a munkaköri leírás értelmében magában foglalta – többek között – a Igazgatóság1gal, a megyei katasztrófavédelmi igazgatóságok és a Központi Ügyeleti Szolgálatával, a társ rendvédelmi szervek, valamint az ágazati szervek ügyeleteivel való kapcsolattartást, a lakosságot és az anyagi javakat jelentős mértékben veszélyeztető hatásokról szóló bejelentések, jelzések fogadását, továbbá veszélyhelyzet és katasztrófaveszély esetén a jelzések fogadását, azonnali jelentéstételt a vezetőügyeletes és az illetékes főfelügyelő felé.

[2] A felperes mint megbízott 2018. június 30-án határozatlan időre szóló megbízási keretszerződést kötött a házastársa tulajdonában álló cég1-vel (mint megbízóval) tűzvédelmi tervezői szolgáltatások nyújtására. A megbízási keretszerződés értelmében a felperes mint segítő családtag – díjazás nélkül, azaz térítésmentesen – nyújtott tűzvédelmi tervezői szolgáltatásokat a megbízó részére. A felperes a szerződéskötést nem jelentette be az alperes felé.

[3] A felperes 2020. szeptember 29-én tűzvédelmi tervezőként – az említett megbízási jogviszony keretében – két hatósági ügyben, az bevásárló központ1 mozi sprinkler- és tűzjelző berendezésének eltérési engedélyezésére irányuló, úgynevezett „eltérés iránti kérelmet” nyújtott be a szolgálati helyére, amelyekhez az építetötől származó, az alperes előtti eljárásra jogosító meghatalmazást csatolt. A 2020. október 8-án kelt meghatalmazások – a felek megállapodása szerint – az aláírás napjától kezdődően az írásbeli visszavonásukig voltak érvényesek. Az építetöt a 2023. február 15-én kelt nyilatkozatában rögzítette, hogy az említett meghatalmazásokat az adott ügyben történő eljárásra adta, és azok a hatósági döntés jogerőre emelkedését követően érvényüket veszítették. A felperes a 2020. október 12-én tett jelentésében rögzítette, hogy kizárólag egyedi megbízási alapján, eseti jelleggel végez – jogi oltalom alá eső szellemi tevékenységként, az összeférhetetlenségi szabályok betartásával – tűzvédelmi tervezői tevékenységet. Az alperes – az 1668-as és 1861-es ügyiratszámú ügyekben a 2020. október 14-én kelt két határozatával – helyt adott az eltérés iránti kérelmeknek.

[4] Az eltérési kérelmek ügyében hozott döntést követően az alperes főigazgatója – a 2020. október 22-én kelt szám2 számú felhívásában – felszólította a felperest, hogy a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 110. § (1) bekezdésében, illetve a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 60. § (5) bekezdésének j) és k) pontjaiban foglaltakra figyelemmel a főigazgatói felszólítás kézhezvételétől számított 30 napon belül szüntesse meg azon tűzvédelmi tervezői tevékenységét, illetve tartózkodjon minden olyan tűzvédelmi tervezői tevékenység gyakorlásától, amelynek során végzendő tevékenység olyan szolgáltatás

nyújtására vagy az abban való közreműködésre irányul, és/vagy olyan hatósági döntést megalapozó vagy olyan hatósági döntés alapján az ügyfél által benyújtandó dokumentummal kapcsolatos, amely vonatkozásában az alperes hatósági vagy szakhatósági jogkört gyakorol. A főigazgatói felszólítás tájékoztatta a felperest a Hszt. 109. § (6) bekezdésének tartalmáról és arról, hogy ezen „összeférhetetlenségi kötelelem” még abban az esetben is fennáll a hivatásos állomány tagjára vonatkozóan, ha esetleg a Hszt. 109. § (5) bekezdése szerinti engedélyeztetési vagy bejelentési kötelezettség alá nem tartozó, szolgálati időn kívüli tevékenységet folytat. Felhívta a felperes figyelmét arra is, hogy ha az összeférhetetlenséget a főigazgatói felszólítás kézhezvételétől számított 30 napon belül nem szünteti meg, úgy a Hszt. 110. § (2) bekezdése értelmében a szolgálati viszonya a törvény erejénél fogva megszűnik. Felszólította továbbá a felperest, hogy az összeférhetetlenség megszüntetéséről haladéktalanul tegyen írásban jelentést.

[5] A felperes a 2020. november 3-án kelt, jogi képviselője útján az alpereshez intézett levelében – arra hivatkozva, hogy a tűzvédelmi tervezői tevékenysége nem ütközik a szolgálati feladataival – a főigazgatói felszólítás visszavonását kérte. Válaszul az alperes a 2020. november 13-án kelt levelében közölte, hogy a felperesi beadványt szolgálati panasznak tekintette, és azt elbírálás céljából a belügyminiszterhez felterjesztette. Az alperes e levelében ismételten felhívta a felperest, hogy a korábbi főigazgatói felszólításban foglaltaknak annak kézhezvételétől számított 30 napon belül, de legkésőbb 2020. november 23-áig tegyen eleget. A felperes a 2020. november 20-án kelt jelentésében arról tájékoztatta az alperest, hogy megítélése szerint az általa végzett tervezői tevékenység nem minősül összeférhetetlennek. A jelentésben arról is nyilatkozott, hogy az eddigiekhez hasonlóan munkahelye érdekeit és az összeférhetetlenségi szabályokat maximálisan szem előtt tartva továbbra is folytatni kívánja tervezői tevékenységét.

[6] A belügyminiszter a felperes szolgálati panaszát - a 2020. november 18-án kelt és a felperes által 2020. november 23-án átvett – határozatszám1 számú határozatával elutasította, egyben a főigazgató által kiadott felszólítást helybenhagyta. A felperes határozattal szemben benyújtott keresetét a Fővárosi Törvényszék a 34.K.701.013/2021/18. számú ítéletével elutasította. Az ítéletet a Kúria – a felperes fellebbezése nyomán eljárva – a 2022. május 11-én meghozott Kf.III.45.063/2022/6. számú ítéletével helybenhagyta.

[7] Az alperes a szám3 számú főigazgatói állományparancsban – a Hszt. 80. § (1) bekezdés c) pontjára, 82. § (1) bekezdés c) pontjára és (2) bekezdésére, valamint 110.§ (2) bekezdésére hivatkozással – megállapította, hogy a felperes az összeférhetetlenség megszüntetésére irányuló főigazgatói felszólításnak nem tett eleget, ezért szolgálati jogviszonya 2020. november 24-ei hatállyal a törvény erejénél fogva megszűnt.

[8] A felperes 2020. december 6-án szolgálati panasszal élt a főigazgatói állományparancs ellen, vitatva az összeférhetetlenség megállapítását. Állította, hogy a szolgálaton kívüli tevékenysége jogi oltalom alatt álló szellemi alkotótevékenység, így engedélyeztetési vagy bejelentési kötelezettség nem terheli, következésképpen a Hszt.-nek a főigazgatói állományparancsban hivatkozott rendelkezései nem szolgálhatnak a szolgálati viszony megszüntetésének alapjául. Panaszában utalt a 2020. november 3-i levelében foglaltakra.

[9] A belügyminiszter a felperes szolgálati panaszát a 2021. január 4-én kelt határozatszám2 számú határozatával elutasította, és a főigazgatói állományparancsot helybenhagyta. Rögzítette, hogy a felperes nem vitatta az összeférhetetlenség megszüntetésére irányuló felszólításnak a kézhezvételtől számított 30 napon belüli teljesítése elmaradását, sőt, a felszólításra adott nyilatkozatában egyértelműen jelezte a tevékenység folytatásának szándékát. Erre tekintettel a Hszt. 110. § (2) bekezdése alapján a szolgálati viszony törvény erejénél fogva történő megszűnéséről kellett rendelkezni. Rámutatott, hogy a

szolgálati panasz nem a sérelmezett főigazgatói állományparancs alaki megfelelőségét, hanem ismételten az összeférhetetlenség megszüntetésére irányuló felszólítás jogszerűségét támadta, amely kérdésben azonban – a felperes korábbi szolgálati panaszának elutasítása révén – már döntés született. A határozat azt is kiemelte, hogy a felperest, illetve jogi képviselőjét a korábbi szolgálati panasz elutasításáról haladéktalanul, még az összeférhetetlenség megszüntetésére nyitva álló határidőn belül tájékoztatták, egyben megerősítették az összeférhetetlenség megszüntetésének – az azzal való egyet nem értéstől függetlenül fennálló – kötelezettségét, valamint e kötelezettség elmulasztása esetén a szolgálati viszony törvény erejénél fogva történő megszűnését. Tekintettel arra, hogy a felperes az összeférhetetlenséget nem szüntette meg, a sérelmezett főigazgatói állományparancs kiadása kötelező volt.

A kereset és a védírat

[10] A felperes a pontosított keresetében a szolgálati panaszát elutasító határozat, valamint a főigazgatói állományparancs megsemmisítését, továbbá az alperesnek – a Hszt. 90. § (2) bekezdés i) pontjában foglaltakra figyelemmel a Hszt. 271. § (4) bekezdése alapján történő – tízhavi távolléti díjának megfelelő összegű, azaz bruttó 5.971.000 forint végkielégítés megfizetésére kötelezését kérte.

[11] Korábbi nyilatkozataival egyezően előadta, hogy álláspontja szerint az esetében nem áll fenn összeférhetetlenség, mivel a munkaköre nem foglal magában olyan feladatokat, amelyek a tűzvédelmi tervezői tevékenységével akár közvetve is érintkeznének, így a két tevékenysége között nincs összeütközés. Hivatkozott arra, hogy véleménye szerint a tűzvédelmi tervezői tevékenysége a Hszt. 109. § (5) bekezdése értelmében jogi oltalom alá eső szellemi tevékenységnek minősül, ennél fogva sem bejelentési, sem engedélyeztetési kötelezettség nem terheli. A Testületl gyakorlatára hivatkozva azzal érvelt, hogy már a műszaki részmegoldásokat tartalmazó építészeti vázlatok és látványtervek is szerzői jogi védelemben részesülhetnek. Meggyőződése szerint a tűzvédelmi tervekben – a fizikai törvények és műszaki előírások által szabott korlátok ellenére is – egyértelműen fellelhető az egyéni-eredeti jelleg és a kreatív gondolatiság, ezért azok jogi oltalmat élveznek.

[12] Érvei alátámasztására csatolta a Kamara1 állásfoglalását, amely véleménye szerint megerősíti, hogy tevékenysége szerzői jogi oltalom alá esik. Sérelmezte, hogy az alperes nem fejtette ki, milyen konkrét okból állna fenn a tűzvédelmi tervezői tevékenysége és az alperes feladatai közötti összeférhetetlenség, vagy az hogyan veszélyeztetné a szolgálat kötelességszerű, pártatlan és befolyástól mentes ellátását.

[13] Az alperes védírata a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, hogy az összeférhetetlenség megszüntetésére vonatkozó felhívásban a felperest nem általában a tűzvédelmi tervezői tevékenység megszüntetésére szólította fel, hanem kizárólag azon tevékenységtől való tartózkodásra, amelynek során a saját munkáltatójával ügyfél-hatóság minőségben kerülne jogviszonyba, vagy amelynek során az általa végzett tervezői tevékenység olyan szolgáltatás nyújtására irányul, amely tekintetében a munkáltató hatósági jogkört gyakorol.

[14] Rámutatott, hogy a felperes a 2020. október 12-én és a 2020. november 20-án kelt jelentéseiben, valamint a jogi képviselője 2020. november 3-án kelt levelében továbbra is fenntartotta azon álláspontját, miszerint az általa végzett tervezői tevékenység nem minősül

összeférhetetlennek, és azt a továbbiakban is folytatni kívánja, ami azt támasztja alá, hogy jogi álláspontja az összeférhetetlenség kérdésében nem változott. Érvélése szerint ezt erősíti meg az a tény is, hogy a felperes által a hatósági eljárásokban csatolt meghatalmazások az aláírás napjától kezdődően az írásbeli visszavonásig voltak érvényesek, s azok visszavonásáról csak a per folyamán szerzett tudomást. Előadta, hogy a felperes 2018. június 30-án kelt megbízási keretszerződéséről szintén nem volt tudomása, erről a felperes nem tájékoztatta. Mivel a felperes összeférhetetlenséggel kapcsolatos jogi álláspontja és az irányadó tények nem változtak, így a felszólításban meghatározott határidő lejártát követően – mérlegelés nélkül, a törvény erejénél fogva – meg kellett állapítania a felperes hivatásos szolgálati viszonyának megszűnését.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[15] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Hangsúlyozta, hogy a perben – a Kúria Kf.III.45.063/2022/6. számú ítéletében foglaltakra figyelemmel – az összeférhetlenség megszüntetésére irányuló főigazgatói felhívás jogszerűsége már nem volt vitatható. Megállapította, hogy az alperes a felperest két konkrét, eltérési engedély iránti kérelem benyújtása kapcsán szólította fel az összeférhetlenség megszüntetésére, mely kérelmekkel kapcsolatos eljárások az eltérési engedélyek kiadásával már befejeződtek akkorra, amikor a felperes hivatásos szolgálati jogviszonya megszűnésének megállapítására sor került, mindez azonban nem érintette a jogviszony megszűnését megállapító főigazgatói állományparancs jogszerűségét. Az ugyanis nem csupán e két kérelemre, hanem valamennyi, a felperes által végzett, olyan szolgáltatás nyújtására irányuló tevékenységre is kiterjedt, amellyel kapcsolatban az alperes hatósági jogkört gyakorol. Az alperes az eljárása során ily módon konkretizálta a felmerült összeférhetlenségi helyzetet, egyértelművé téve, hogy milyen nyilatkozat megtételét várta el a felperestől a hivatásos szolgálati viszonya fenntartásához.

[16] Abban a kérdésben, hogy a szerzői jogi védelem kiterjed-e a felperes által folytatott tevékenységre, arra mutatott rá, hogy a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (a továbbiakban: Szjt.) 1. § (1) bekezdése értelmében – ahogyan azt az Szjt. kommentárja is rögzíti – a szerzői jogi védelem magára az alkotásra mint a szellemi tevékenység eredményére vonatkozik, és nem terjed ki a szellemi tevékenységre, vagyis az alkotás folyamatára. Ebből következően a védelem nem terjed ki a tűzvédelmi tervezői tevékenység felperes által hivatkozott teljes folyamatára sem – ideértve a tűzvédelmi tervezői tevékenység részét képező engedélyeztetést, az alperessel folytatott egyeztetést –, hanem csak az elkészített tűzvédelmi terv mint mű tekintetében érvényesül. Mindez – a Hszt. 109. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel – azt jelenti, hogy a felperesnek a tűzvédelmi terv elkészítését – amennyiben azt az Szjt. 1. § (3) bekezdése alapján egyéni, eredeti jellege miatt védelem illette meg – sem bejelentenie, sem engedélyeztetnie nem kellett. A tűzvédelmi tervezői tevékenységhez kapcsolódó, a szerzői jog által nem oltalmazott valamennyi további tevékenység azonban – így a hatóság előtti eljárásokban a tűzvédelmi dokumentációval kapcsolatos képviselő is – meghaladja a Hszt. 109. § (5) bekezdésében meghatározott, jogi oltalom alá eső szellemi tevékenység körét, ennél fogva a felperes a Hszt. 109. § (2) bekezdése alapján köteles lett volna az e tevékenységek alapjául szolgáló jogviszonyt az alperes felé engedélyeztetés céljából bejelenteni. Mindezekre, valamint arra a tényre figyelemmel, hogy a felperes az eltérés iránti kérelmet az alperesnek a tűzvédelmi hatósági feladatokat ellátó szervezetekről, a tűzvédelmi bírságról és a tűzvédelemmel foglalkozók kötelező élet- és

balesetbiztosításáról szóló 259/2011. (XII. 7.) Korm. rendelet 1. § (3) bekezdés c) pontjában meghatározott hatósági jogkörébe tartozó ügyben terjesztette elő, jogszerűen hívta fel az alperes a főigazgatói felszólításban e tevékenysége megszüntetésére.

[17] Egyetértett az alperes azon álláspontjával, miszerint a felperes hivatásos szolgálati jogviszonya, valamint az alperes hatósági jogkörébe tartozó ügyben a felperes által tűzvédelmi tervezőként készített eltérés iránti kérelem előterjesztése, továbbá az eltérést kérő ügyfél alperes előtti képviselte összeférhetetlen. Indokolása szerint azért áll fenn összeférhetetlenség, mert ebben az esetben az alperesnek mint munkáltatónak kell döntenie egy olyan hatósági ügyben, amelyben munkavállalója, a felperes egy harmadik fél érdekét képviseli. Ez a felperesi tevékenység veszélyeztetheti a hatósági eljárás pártatlanságát, mely veszély elkerülése érdekében szükséges a Hszt. és a BM rendelet összeférhetlenségi szabályainak megtartása. Lényeges körülményként értékelte, hogy a felperes a saját, illetve a jogi képviselője útján tett nyilatkozataiban egyértelművé tette: a tűzvédelmi tervezői tevékenységet a jövőben is változatlan formában folytatni kívánja, miközben az a saját nyilatkozata szerint is csak úgy látható el, hogy a tervező a saját tervét maga képviseli a hatóság előtt.

[18] Megállapította, hogy a felperes a cég1-vel kötött megbízási keretszerződését nem jelentette be az alperes felé, ezzel megszegte a Hszt. 109. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségét, és úgy létesített munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt, hogy annak engedélyezése tárgyában az alperesnek – bejelentés hiányában – nem volt lehetősége döntenie. Leszögezte, önmagában az, hogy a felperes a Kamara1 – jogi kötőerővel nem bíró – állásfoglalását kérte a tűzvédelmi tervezői tevékenység kapcsán, nem jogosította fel e tevékenység munkáltatói engedély nélküli végzésére.

[19] Összegzőként megállapította, hogy az alperes nemcsak a felperes fenti nyilatkozataiból, hanem abból is alappal következtethetett az összeférhetetlenség szolgálati viszony megszűnésekor történő fennállására, hogy az alperes előtti eljárásra vonatkozó két külön meghatalmazás határozatlan időre szólt, és azok megbízó általi írásbeli visszavonására nem került sor. A felperes írásbeli visszavonó nyilatkozatot nem csatolt az alpereshez, sőt, még a főigazgatói felszólítással kapcsolatos szolgálati panaszának elutasítása után is azt hangoztatta, hogy a továbbiakban is változatlanul el kívánja látni a tűzvédelmi tervezői tevékenységét. Az alperes a felperes nyilatkozatainak birtokában joggal feltételezhette, hogy a meghatalmazást a megbízó nem vonta vissza, ezért a felperes – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:15. § (3) bekezdésére, valamint az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 14. § (3) bekezdésére figyelemmel – alaptalanul hivatkozott az Ákr. 14. § (2) bekezdésének sérelmére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[20] A felperes fellebbezésében – tartalma szerint – elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[21] Megsértett jogszabályi rendelkezésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdésére, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a

továbbiakban: Pp.) 346. § (4)-(5) bekezdéseire hivatkozott, azzal érvelve, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, valamint tévesen értelmezte az általa hivatkozott jogszabályi rendelkezéseket [Hszt. 80. § (1) bekezdés c) pont, 82. § (1) bekezdés c) pont, 110. § (2) bekezdés].

[22] Kifejtette, hogy az alperes az összeférhetlenség megszüntetésére kizárólag a már említett két konkrét eltérési engedélykérelem benyújtásával kapcsolatban hívta fel, amely eljárások a szolgálati viszonyának megszűnésekor az engedélyek kiadásával már lezárultak, így e tekintetben a felhívásnak eleget tett. Kifogásolta, hogy az alperes a későbbiekben további, a felhívásban konkrétan nem szereplő követelményekre hivatkozva állapította meg az összeférhetlenségét. Vitatta, hogy a tűzvédelmi tervezői tevékenységhez kapcsolódó egyéb tevékenysége – így a hatóság előtti eljárásokban a tűzvédelmi tervvel kapcsolatos képviselő ellátása – ne tartozna szerzői jogi oltalom alá, és ezért engedélyköteles jogviszonyt keletkeztetne. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság e körben tett megállapításai olyan jövőbeni eseményekre vonatkozó feltételezésen alapulnak, amelyek túlmutatnak az alperes által kifogásolt két konkrét, már lezárt eljáráson, és amelyek alapján általános jelleggel összeférhetlenség nem állapítható meg.

[23] Elismerte, hogy a cégl-vel fennálló – nyilatkozata szerint képviselői jogosultságot magában nem foglaló – megbízási jogviszonyát valóban elmulasztotta bejelenteni, azonban álláspontja szerint ez legfeljebb fegyelmi vétségnek minősülhet, amelynek a kivizsgálása nem történt meg. Hangsúlyozta, hogy az alperes a felszólításban arra hívta fel, hogy tartózkodjon minden olyan tűzvédelmi tervezői tevékenységtől, amely a hatósági vagy szakhatósági jogkörébe tartozó ügyekhez kapcsolódik, és ő e felszólításnak eleget téve nem is folytatott ilyen tevékenységet. Az alperes nem bizonyította olyan körülmény fennállását, amely az általa betöltött munkakörre tekintettel megalapozhatná az összeférhetlenség megállapítását, miután annak keretében nem látott el a tervezői tevékenységhez kapcsolódó feladatokat. Állította, hogy az elsőfokú bíróság a perben nem vizsgálta egyedileg és konkrétan az összeférhetlenség fennállását, és nem fejtette ki, hogyan lehet az összeférhetlenség megszüntetéséről a jövőre nézve általánosságban rendelkezni, holott az álláspontja szerint kizárólag konkrét esetekre vonatkozóan vizsgálható; a perbeli konkrét esetek azonban a felhívást megelőzően már lezárultak.

[24] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a képviselői jogra vonatkozó szabályokat, így az Ákr. 14. § (2)-(3) bekezdését, valamint a Ptk. 6:15. § (3) bekezdését. Ennek alátámasztására utalt a Ptk. említett szakaszához fűzött miniszeri indokolására, és kifejtette, hogy amennyiben a képviselőt tárgyat képező eljárás befejeződik, nincs szükség a meghatalmazás külön, formális visszavonására.

[25] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában nem értékelt minden, általa előadott, a kereseti kérelmét alátámasztó tény és jogi érvet. E körben hivatkozott a tűzvédelmi szakértői, illetve a tervezői tevékenység közötti jogszabályi különbségtételre vonatkozó előadására, valamint a per során bizonyítékként becsatolt e-mail-váltásra.

[26] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében – a per során korábban képviselt álláspontjának változatlan fenntartása mellett – az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokaira történő utalással.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[27] A fellebbezés nem alapos.

[28] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[29] A felperes fellebbezésében eljárási és anyagi jogi kifogásokat is felhozott; eljárási kifogásként állítva az általa előadott bizonyos tények, körülmények értékelésének elmulasztását, valamint az értékelt tények, körülmények, jogszabályok téves értékelését. Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy az eljárási jogszabálysértésekre való hivatkozása – jellege folytán – elválaszthatatlanul kapcsolódik az ügy érdemi kérdéséhez, így annak megítélésével összefüggésben vizsgálendő, az arról alkotott jogi álláspontját az ítéltábla a fellebbezésben állított anyagi jogi jogszabálysértések vizsgálatát követően fejti ki.

[30] A Hszt. 110. § (1) bekezdésének kógens előírása szerint a hivatásos állomány tagja köteles az állományilletékes parancsnoknak haladéktalanul bejelenteni, ha vele szemben a törvényben meghatározott összeférhetlenségi ok merült fel, vagy ha szolgálati viszonyának fennállása alatt összeférhetetlen helyzetbe került. Az állományilletékes parancsnok köteles – kivéve, ha a hivatásos állomány tagja a 109. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott engedélyt kapott – írásban felszólítani a hivatásos állomány tagját az összeférhetlenség megszüntetésére, vagy köteles a szükséges intézkedést megtenni az összeférhetlenség kizárására. Az alperes e jogkörében eljárva intézte a felpereshez az összeférhetlenség megszüntetésére irányuló felszólítását.

[31] Ennek kapcsán az ítéltábla – osztva az elsőfokú bíróság álláspontját – hangsúlyozza, hogy a felszólítás jogszerűsége a jelen perben már nem volt vitatható, tekintettel az azzal szemben benyújtott keresetet elutasító elsőfokú bírósági, illetve az azt helybenhagyó kúriai ítéletekre. Ezzel összhangban a felperes a fellebbezésében nem a felszólítás jogszerűségét vonta kétségbe, hanem az alperes által annak tulajdonított – és véleménye szerint az elsőfokú bíróság által tévesen értékelt – tartalmat tette vitássá. Egyrészt azzal érvelt, hogy az összeférhetlenség megszüntetésére irányuló főigazgatói felszólítás csak az eltérési engedélyekkel érintett, az engedélyek kiadásával lezárult hatósági ügyekben való eljárására vonatkozott, így a felhívásban megjelölt összeférhetlenségi helyzet megszűnt, amelynél fogva a felszólítás nem vezethetett a hivatásos szolgálati jogviszonya megszüntetéséhez. Másrészt arra hivatkozott, hogy az alperes olyan körülményre alapozva állapította meg az általa folytatott tevékenységnek a szolgálatellátással való összeférhetlenségét, amely a főigazgatói felszólításban nem szerepelt.

[32] A főigazgatói felszólítás kapcsán azonban megállapítható, hogy az – a felperes szűkítő értelmezésével szemben – nem csupán a két konkrét eljárásra vonatkozott. A felszólítás szó szerinti szövege a felperest arra kötelezte, hogy „(...) szüntesse meg azon tűzvédelmi tervezői tevékenységét, illetve tartózkodjon minden olyan tűzvédelmi tervezői tevékenység gyakorlásától, amely során végzendő tevékenység olyan szolgáltatás nyújtására vagy az abban való közreműködésre irányul és/vagy olyan hatósági döntést megalapozó, vagy olyan hatósági döntés alapján az ügyfél által benyújtandó dokumentummal kapcsolatos, amely vonatkozásában az alperes hatósági vagy szakhatósági jogkört gyakorol”. A felszólítás szövegének vizsgálata alapján megállapítható, hogy az abban szereplő „minden olyan” kifejezés általános érvényű megfogalmazás, amely nem konkrét ügyekre, hanem olyan tevékenységi jellemzőkre utal, amelyek az alperes hatáskörébe tartoznak, és összeférhetetlenséget eredményeznek. Az „és/vagy” kötőszó használata pedig azt jelenti, hogy e jellemzők bármelyikének fennállása elegendő az összeférhetlenség megállapításához. Mindezek alapján téves a felperes azon értelmezése, hogy a felszólítás csupán a két említett, a jogviszony megszűnésének időpontjában már lezárult eljárásra korlátozódott; a felszólítás egyértelműen a felperes valamennyi jövőbeni, az alperes hatósági vagy szakhatósági jogkörét érintő, és a felsorolt feltételeknek megfelelő tűzvédelmi tervezői tevékenységére kiterjedt. Ebből következően alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy a két eltérési engedéllyel kapcsolatos eljárásnak a szolgálati viszonya megszűnése előtti lezárulta miatt az összeférhetlenség megszüntetésére való felszólítás tárgytalanná vált.

[33] A főigazgatói felszólításban rögzített összeférhetlenség tehát a felperes valamennyi, a felsorolt feltételeknek megfelelő tevékenységére vonatkozott. Ennélfogva a továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy a felperes – a két említett hatósági ügyön túlmenően – milyen konkrét tűzvédelmi tervezői tevékenységeket végzett, és azok beleütköztek-e a felszólításban meghatározott tilalomba, azaz eredményeztek-e összeférhetlenséget. Ehhez tisztázni kellett, hogy a felperes 2020. november 20-i jelentésében jelzett tevékenysége – amelynek keretében az addigi tűzvédelmi tervezői tevékenysége további folytatásáról nyilatkozott – pontosan milyen cselekményeket, feladatokat foglal magában, és jogilag azonosnak tekinthető-e az általa hivatkozott, jogi oltalom alá eső szellemi alkotótevékenységgel. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt ezzel összefüggésben a felperes perbeli nyilatkozataira, amelyekben elismerte, hogy tűzvédelmi tervezői tevékenysége magában foglalja az engedélyeztetési eljárást és az alperessel való egyeztetést is (34.K.701.013/2021/9. számú tárgyalási jegyzőkönyv). A felperes saját maga nyilatkozott úgy, hogy e tevékenység elképzelhetetlen a hatóság előtti képviselet, illetve a hatósági eljárásban való részvétel nélkül (34.K.702.595/2022/13. számú tárgyalási jegyzőkönyv). Vagyis a felperes maga is elismerte, hogy tevékenysége éppen az alperes által összeférhetetlennek minősített, és a felszólításban tiltott, hatósági vagy szakhatósági jogkört érintő területre esik.

[34] E tevékenységek jogi megítélése során az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az Szjt. 1.§ (1) bekezdésére, valamint az ahhoz fűzött kommentárra, amely egyértelművé teszi, hogy a szerzői jogi védelem tárgya maga az alkotás mint a szellemi tevékenység eredménye (a mű), nem pedig az annak létrehozásához vezető folyamat, azaz a szellemi tevékenység. Vagyis az Szjt. hatálya alá tartozó tevékenységnek a fentiek értelmében

szigorúan csupán a mű létrehozása, jelen esetben a tűzvédelmi terv – mint műszaki dokumentáció – elkészítése, illetőleg az annak érdekében végzett műszaki-szakmai tervezőtevékenység felel meg (praktikusan a műszaki rajzok és kapcsolódó dokumentumok előállítás), míg a mindezen kívül eső tevékenységek nem; így nem minősül ilyennek a műszaki dokumentációval kapcsolatban a hatósággal való egyeztetés, a megbízó képviselte, ahogyan az engedély megszerzésének intézése sem. Ebből következően, valamint figyelembe véve a felperes azon nyilatkozatát, miszerint tevékenysége kiterjed a tűzvédelmi terv engedélyeztetésére, ennek során a képviselő ellátására, azaz összességében a hatósági eljárásban való részvételre is, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a felperes 2020. november 20-i jelentésében jelzett – tehát az összeférhetetlenség megszüntetésére vonatkozó felhívás után is folytatni kívánt – tevékenysége nem korlátozódott a jogi oltalom alá eső szellemi tevékenységre.

[35] Ez azt jelenti, hogy a felperes által – saját elismerő nyilatkozata szerint is – folytatott tevékenység nem tartozik teljes egészében a szerzői jogi oltalom alá, így esetében nem érvényesül a Hszt. 109. § (5) bekezdésében szabályozott kivétel, amely szerint „nem kell engedélyeztetni vagy bejelenteni a szolgálati időn kívül végzett tudományos, oktatói, művészeti, lektori, szerkesztői, a jogi oltalom alá eső szellemi tevékenység folytatását és a nevelőszülői foglalkoztatási jogviszony létesítését”. Mindezek alapján tehát a felperesnek be kellett jelentenie a kérdéses tevékenységhez kapcsolódó jogviszonyát, az alperesnek pedig a Hszt. 109. § (6) bekezdése alapján vizsgálnia kellett, hogy a kérdéses jogviszony ellentétes-e a felperes hivatásos szolgálati feladataival, vagy veszélyezteti-e a szolgálat kötelességszerű, pártatlan és befolyástól mentes ellátását. Ennek során a BM rendelet 60. § (5) bekezdése alapján azt kellett mérlegelnie, hogy a munkavégzés során végzendő tevékenység olyan szolgáltatás nyújtására vagy az abban való közreműködésre irányul-e, amely szolgáltatás vonatkozásában a rendvédelmi szerv hatósági vagy szakhatósági jogkört gyakorol, illetve olyan hatósági döntést megalapozó, vagy olyan hatósági döntés alapján az ügyfél által benyújtandó dokumentummal kapcsolatos-e, amely vonatkozásában a rendvédelmi szerv hatósági vagy szakhatósági jogkört gyakorol. E kötelezettségeknek megfelelő eljárási lépéseket jelentette az összeférhetetlenség megszüntetésére irányuló főigazgatói felszólítás kiadása.

[36] Annak kérdésnek az eldöntéséhez, hogy az alperes a felszólításban meghatározott határidő letelte után jogszerűen állapította-e meg a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyának megszűnését – az előzőekben részletezett mérlegelési szempontokon túl, valamint figyelemmel arra, hogy a fent megállapítottak szerint a hatóság előtti képviselő nem tartozik jogi oltalom alá –, vizsgálandó volt, hogy a felperesnek a felszólítás után tanúsított magatartása értékelhető-e az összeférhetetlenség megszüntetésére előírt kötelezettsége megszegésének. Ennek során a vizsgálat kiindulópontját a felperes által a felszólítást követően – 2020. november 20-án – tett jelentése képezte, amelynek nyelvtani és logikai értelmezéséből az a következtetés vonható le, hogy a felperes nem kívánt eleget tenni a felszólításban foglaltaknak. Erre lehet következtetni abból, hogy bár a felszólítás általában a felperes valamennyi, az alperes hatósági vagy szakhatósági jogkörét érintő tűzvédelmi tervezői tevékenysége folytatásának tilalmára kiterjedt, és ezen túlmenően egyértelműen vonatkozott az eltérési engedély megadására irányuló konkrét eljárásokra is, hiszen éppen ezek voltak a felszólítás kiadásának kiváltó okai, a felperes mégis az ezen esetkörök közötti különbségtétel nélkül, általánosságban (an bloc) nyilatkozott úgy, hogy folytatni kívánja az

addigi tervezői tevékenységét. Ebből pedig az következik, hogy az általa folytatni szándékozott tevékenység magában foglalta mind az előzőekben megjelölt hatóság előtti képviselet ellátását, mind akár újabb eltérési kérelmek benyújtását.

[37] E következtetés már a felperes jelentésének benyújtásakor levonható volt, és ez a helyzet a felperes részéről érkező, ezzel ellentétes tartalmú későbbi nyilatkozat hiányában a hivatásos szolgálati viszonya megszűnésének időpontjában sem változott. Mindezek alapján az alperes a kérdéses állományparancs meghozatalakor alappal feltételezhette, hogy a felperes továbbra is folytat olyan tevékenységet, amely az összeférhetlenségi felszólításban meghatározott tilalomba ütközik. E feltételezésre alapot adtak a két hatósági ügyben való képviselet ellátásáról szóló meghatalmazások, amelyek szerint azok az írásbeli visszavonásukig érvényesek voltak; amelynek a megtörténtét a felperes a jogviszonya megszűnéséig nem igazolta. Szintén megerősítik e következtetést a felperes jelen perben tett nyilatkozatai, amelyekben a hatóság előtti képviseletet is magában foglaló tevékenység folytatását jelezte. Az előbbieket (jelentés, meghatalmazás) együttes értékelése alapján tehát az alperes megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a felszólítás ellenére, az összeférhetlenség megszüntetésére biztosított határidőn túl is folytatott olyan tevékenységet, amely a felhívásban foglalt, a szolgálati jogviszonnyal összeférhetetlen magatartásnak minősül. Ennek alapján jogszerűen alkalmazta a Hszt. 110. § (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezményt, amely szerint „[h]a a hivatásos állomány tagja az összeférhetlenséget a felszólítástól számított harminc napon belül nem szüntette meg, szolgálati viszonya a törvény erejénél fogva megszűnik”. Mivel az alperes helyesen alkalmazta a törvényt, az elsőfokú bíróság is megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a főigazgatói felszólításban megjelölt határidő elteltét követően is folytatott olyan, a hivatásos szolgálati jogviszonnyal összeférhetetlen tevékenységet, amely alapot adott a jogviszonya megszűnésének megállapítására, ezért jogszerűen utasította el a felperes keresetét.

[38] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperes érvelésével szemben az általa végzett tűzvédelmi tervezői tevékenység – különösen az építető képviselőben a hatósággal folytatott egyeztetés, és végső soron a tűzvédelmi terv saját szolgálati helyére való benyújtása – önmagában megvalósítja a pártatlanság elvének sérelmét, függetlenül attól, hogy a munkaköri feladatai között közvetlenül szerepeltek-e a tűzvédelmi tervek engedélyeztetésével kapcsolatos feladatok, vagy sem. A Hszt. 14. § (1) bekezdésében rögzített pártatlanság elve a rendvédelmi szervek működésének egyik alappillére. Ez az elv nem csupán azt követeli meg a hivatásos állomány tagjaitól, hogy a konkrét ügyek elbírálása során elfogulatlanul járjanak el, hanem azt is, hogy minden olyan magatartástól tartózkodjanak, amely az elfogultság látszatát keltheti. Ez a látszat pedig objektíve fennáll abban az esetben, ha a hivatásos állomány tagja a saját munkáltatójánál, azaz annál a hatóságnál nyújt be kérelmet (jelen esetben tűzvédelmi tervet engedélyeztetésre), amelynek kötelékében szolgálatot teljesít. A pártatlanság követelménye tehát nem csupán a tényleges elfogultság elkerülését foglalja magában, hanem – a látszat szintjén is – biztosítania kell az ügyfelek számára az egyenlő elbánást, és ezáltal a hatóság pártatlan működésébe vetett közbizalmat. Ezért a hivatásos állomány tagjának minden olyan helyzetet kerülnie kell, amely – akár csak objektíve szemlélve is – felvetheti a pártatlanság sérelmének gyanúját. A felperes esetében ez a gyanú egyértelműen fennállt, függetlenül attól, hogy a konkrét ügy elbírálásában részt vett-e, vagy sem. A pártatlanság sérelmének pusztán lehetősége is elegendő az összeférhetlenség megállapításához, ezért a felperesnek tartózkodnia kellett volna attól, hogy a saját munkáltatójánál – amely egyben

tűzvédelmi hatósági jogkört is ellátó rendvédelmi szerv – bármilyen engedélykérelmet nyújtson be, még akkor is, ha nem közvetlenül saját maga, hanem a hatóság más szervezeti egysége, illetve másik ügyintézője jár el az ügyben.

[39] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta egyedileg és konkrétan az összeférhetetlenség fennállását. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla arra mutat rá, hogy sem az elsőfokú bíróság, sem az alperes nem rendelkezett, és természetesen nem is rendelkezhetett a felperes által végzett, potenciálisan összeférhetetlen tevékenységek teljes körére vonatkozó információval (ezekről objektíve csak a felperesnek lehetett tudomása), azonban az összeférhetetlenség megállapítása nem is igényelte ezen tevékenységek hiánytalan feltárását. Az alperes az összeférhetetlenség megszüntetésére irányuló felszólításában a vonatkozó jogszabályi rendelkezések (Hszt., BM rendelet) pontos idézésével, megfelelő részletességgel körülírta, hogy a felperesnek mely tevékenységektől kell tartózkodnia az összeférhetetlenség elkerülése érdekében. Ebből következően a felperesnek kellő bizonyossággal tudnia kellett, hogy a hatósági engedélyeztetéssel és az alperes előtti képviselettel is járó, továbbra is folytatni kívánt tűzvédelmi tervezői tevékenysége az összeférhetetlenségi tilalom hatálya alá tartozik. Mindezek ellenére a felperes – az alperes és az elsőfokú bíróság által is helyesen értékelt nyilatkozatai és cselekményei alapján – e tiltott tevékenységet továbbra is folytatta, amely elegendő alapot szolgáltatott az alperes számára az összeférhetetlenség, az elsőfokú bíróság számára pedig az alperesi intézkedés jogszerűségének megállapításához.

[40] Az ítéltábla rögzíti, hogy a meghatalmazás időbeli hatályának kérdése a jelen ügy elbírálása szempontjából nem releváns. Az összeférhetetlenség megszüntetésére vonatkozó főigazgatói felszólítás ugyanis – amint az a fentiekben részletesen kifejtésre került – nem csupán a két, meghatalmazással érintett ügyre vonatkozott, hanem a felperes valamennyi, az alperes hatósági vagy szakhatósági jogkörét érintő, és a felszólításban meghatározott feltételeknek megfelelő tűzvédelmi tervezői tevékenységére, amely tilalom megszegése a felperes 2020. november 20-án tett jelentése alapján megállapítható volt. Ennélfogva nem volt jelentősége annak, hogy egyébként a meghatalmazással érintett ügyekben a felperes képviseleti joga az engedély megadásával vagy a meghatalmazás esetleges visszavonásával szűnt-e meg, és hogy az ténylegesen mikor következett be. Mindazonáltal az ítéltábla rámutat arra is, hogy a felperes tévesen vonta le az Ákr. és a Ptk. képviseleti szabályaiból azt a következtetést, hogy a meghatalmazás az eljárás befejeződésével automatikusan megszűnik. Az Ákr. 14. § (2) bekezdése ugyanis a meghatalmazás terjedelmét szabályozza (azaz, hogy az mire terjed ki), nem pedig a megszűnését, míg a (3) bekezdés ugyan rendelkezik a megszűnés egyes eseteiről, azonban nem támasztja alá a felperes ezen álláspontját. Ezzel szemben, ahogyan arra a Ptk. 6:15. § (3) bekezdése egyértelműen utal, a meghatalmazás főszabály szerint a visszavonásig érvényes; a felperes által a meghatalmazás hatálya kapcsán hivatkozott „természetes korlát” (az eljárás befejeződése) pedig a Ptk. hivatkozott szakaszához fűzött miniszteri indoklásban nem szerepel.

[41] A jelen ügy szempontjából szintén irreleváns a felperes azon védekezése, miszerint a cégl-vel fennálló megbízási jogviszonya bejelentésének elmulasztása legfeljebb fegyelmi vétséget valósít meg, miközben fegyelmi eljárás lefolytatására nem került sor. A

[42] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 2. § (4) bekezdése szerinti tartalmi elbírálás elvét, valamint a 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseiben foglalt indokolási kötelezettségét, amellyel kapcsolatban az ítéletábra az alábbiakra mutat rá. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki. Ennek megfelelően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből azonban nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség mindössze azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie és nem minden egyes részletre {3159/2018. (V. 16.) AB határozat Indokolás [31]} (Kúria Kfv.V.38.235/2021/9.) Mindezek alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében adott jogi indokolás az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt; nem került sor olyan tény vagy körülmény figyelmen kívül hagyására, értékelésének elmulasztására sem, amelynek az ügy érdemét tekintve jelentősége lett volna. A felperes alaptalanul rőta fel az elsőfokú bíróságnak, hogy az ítélete nem tartalmazza a tűzvédelmi szakértői és tervezői tevékenység közötti, általa hivatkozott jogszabályi különbségtétel, valamint a jelzett e-mail-váltás értékelését, mivel az érvelésének ezen elemei az ügy érdemi eldöntése szempontjából nem relevánsak. Attól függetlenül ugyanis, hogy a szakértői tevékenységet a jogszabály eleve tiltja a hivatásos állományú tagnak [Hszt. 328. § (1) bekezdés], míg a tűzvédelmi tervezői tevékenységet csak bizonyos feltételekkel minősíti összeférhetetlennek, e feltételek még jogi kötőerővel bírnak, és ha azok nem teljesülnek – amely körülmény a jelen ügyben bebizonyosodott –, akkor az mindkét esetben az adott tevékenység végzésének tilalmát vonja maga után. A kérdéses e-mail-váltás pedig azért nem bírt jelentőséggel, mert – ahogyan az a fentiekben részletesen kifejtett indokolásból kitűnik – az összeférhetetlenség megállapításának nem kizárólag a két, meghatalmazással érintett hatósági ügy volt az alapja.

[44] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a

Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontjára és 3.§ (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel a felszámítással egyezően állapította meg. Ennek során az alperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a kifejtett tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[45] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték (477.680 forint) a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[46] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[47] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. március 4.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.	dr. Koós Szabolcs s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró